

JAKO JELEN MUČEN ŽÍZNÍ ^{1070, 395, 432, 442} Ž 42

L. Bourgeois 1551

1. Ja - ko je - len, mu - čen žíz - ní, po te - kou - cích
tak, můj Bo - že, ve své trýz - ni blíz - ko - sti já

vo - dách řve, Ja - ko ze - mě vy - pra - hlá
žá - dám tvé.

ží - zní te - be du - še má. Kdy už, Pa - ne, ve
svém chrá - mě zje - víš nám své moc - né rá - mě?

2. S pláčem chléb svůj denně jídám, / duše moje běduje, /
svět když mým se směje bídám, / ptá se mne: „Kde Bůh tvůj
je?“ / Hořem duši vylívám, / že už cestou nezpívám / tam
k Siónu zpěvy díků / tobě, svému Slitovníku.

3. Duše, proč tak teskniš ve mně? / Proč ten pláč a bolný
sten? / Čekej, doufej, Bůh tvůj zjevně / ohlásí se ve tvůj den. /
Dárce tvého spasení / tvůj žal v radost promění. / Dobrořečit
budu jemu, / Spasiteli předobrému.

4. Jak to, že jsi pozapomněl / na mne, Bože, skálo má, / že
nepřítel můj mne trápí / a mně na cti utrhá? / Jako rána
v kostech mých / den po dni je jeho smích, / s kterým škodo-
libě ptá se: / „Kdeže Bůh tvůj ukrývá se?“

5. Všechna vlnobití tvoje / valila se ze všech stran. / Po-
zvedneš-li oči svoje, / vím, že budu zachován. / Nesmírná tvé
lásky moc / včas mi přijde na pomoc. / Na věky tě budu ctíti, /
Pána, Boha svého žití.

6. Proč se tedy ve mně rmoutíš? / Proč jsi smutná, duše má? /
Čekej, vždyť Bůh sejme tvou tíž / a pro tebe radost má. / Jistě
přijde na pomoc, / spasitelnou zjeví moc, / zarmoucenou mysl
zhojí, / na věky mne upokojí.

M. Rafajová

Lowell Mason

1. Má ví - ra po - hlí - ží, Be - rán - ku
 na kří - ži, do tvých těch ran; krev, jež se
 prýš - tí z nich, kéž i můj sma - že hřích,
 bych s tebou v ne - besích měl věč - ný stan!

2. Sil ty mne, Pane, sám, / ať v mdlobách neklesám, / bych
 tvým vždy byl! / Ó přijmi oběť chval, / žes za mne život dal, /
 a dej, bych miloval / tě ze všech sil!

3. Bludištěm života, / kde hříchu mrákota, / kde žal a sten, /
 mé slzy stíraje, / rač vést mě v ty kraje, / kde pravá vlast má
 je, / kde věčný den!

4. Až vážný smrti mrak / můj navždy zastře zrak, / ty při
 mně stůj! / Od zlého vyprosti / a přijmi z milosti / do věčné
 radosti / mne, Pane můj!

R. Palmer / J. Baštecký 1890

A cis fis

Ref: Zů- staň s ná- mi, Pa - ne, když se stmí- vá,

h e A D G

zůstaň s námi, den se na- chý- lil. Zů- staň s námi, už se připo-

C D H E

zdí- vá, zů- staň s ná- mi, když u- bý- vá sil.

a D G C F H

1. Nad bá- zli- vou du- ší a nad sla- bým tě- lem sli- tuj se, Pa- ne,

e D G E7 a D

lač- ným chléb svůj dej, u své- ho sto- lu ted'

G C F H e D e

bud' nám ho- sti- te- lem a v prázdnyka- lich nové ví- no vlej. Ref.

2. Otevírej oči, které nevidí tě,/ nevidí pravdu, znají jenom klam./
Důvěru probud' v nás, jakou mívá dítě,/ promluv k nám, Pane,
řekni: „Pokoj vám!“ Ref.
3. Do svých ran vlož ruce skleslé pochybností,/ zrno v zem vsáté zas
nám připomeň,/ pozvání k slávě tvé, bílé roucho hostí,/ čas, který
chystá přebohatou žeň. Ref.

102. Smrt věčného chotě hrozná věc, avšak duši
věřící přeslaská.

Poslyš dcerko žalostivá, setři slzy, jenžs pla-
čtivá pro svou zkázu, a soudi Božích hrůzu.

2. Coť učinil tvůj milovník, coť připravil tvůj
slitovník, v tom tvém těle, kteréž přijal na sebe.

3. Skrze skutek utrpení, přepotupné usmrcení,
sám osobně; ó popatřiž naň jasně.

4. Když jsi byla v nepřátelství, neznala svých
hříchů množství, k tobě přišel, aby tvůj byl Spa-
sitel.

5. Rovný Otci v bytu Božství, smrtedlný byl
v člověčenství, v němž se snížil, by tě z hříchů
vykoupil.

6. Ó mnohem víc byl jest rmoucen, než ty
hřešíc, on nevinen, až se potil pro ně krvavým
potem.

1. Pa - ne, ty jsi ho - den chvá - ly,
Te - be za mne rá - ny pá - lí,
chci ti zpí - vat ze všech sil. Z du - še
za to, co já za - vi - nil.
mi - zí sta - rá tíž, když se ke mně při - blí - žíš;
lid - skou kři - žo - va - ný zlo - stí
po mně tou - žíš v mé níz - ko - sti.

2. Uzdrav mě, ó Dárce zdraví, / když jsem sláb a v trápení. /
Bolest zaplaš, pokoj pravý / dej co jisté znamení, / že nemusím
s novým dnem / zůstat starým Adamem. / Tvá krev, která pro
mne tekla, / z každého mě vyrve pekla.

3. Vtiskni mi své lásky dílo / do srdce i do mysli, / aby stále
vzácné bylo, / na co nevděk nemyslí. / Tys největší, co jen
znám, / bez tebe je všechno klam. / U tvých nohou vidím
znova, / kde je láska opravdová.

4. Vírou držet se tě, Pane, / to je nejlepší, co znám. / Milost

tvá ať se mi stane, / k tobě ruce pozvedám, / k tobě, který
z kříže teď / dáváš i mně odpověď: / „Znám tvé žaly. V pokoji
jdi. / Tvoje hříchy odpouštím ti.“

Podle lat. hymnu Salve mundi salutare Arnulfa z Lovaně

P. Gerhardt 1653 / L. Rejchrt